

fuldere. De have deres regelmæssige, men nøgterne Arbejde med at deltage i Kirkesyn, Afløsning af Offer og Accidenser, Bestemmelser om Kirkens Opvarmning m. m., og de have deres daglige Arbejde med Fremme af den frie kirkelige Fattigpleje, et Arbejde, der forhaabentlig vil være i stadig Udvikling. Dernæst have de der, hvor Præst og Menighedsraad have Sind og Sans derfor, der, hvor Præsten har Eyne til at udvikle og fremme Menighedsraadens Sans derfor, deres egentlige store Opgave i det Arbejde, der er skitseret i Menighedsraadslovens § 19, hvorefter Præsten kan henvende sig til Menighedsraadene om Samarbejde i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt kristeligt Liv i Menigheden, samt at virke for saadanne Formaaler, som en kristelig Menighed bør have Interesse for. Her ligger der en stor og vid Arbejdsmark, og hvilken Tilfredsstillelse burde det ikke være for en Præst at have en Kreds af Mænd og Kvinder udgaaede fra Menigheden ved Valg, med hvem han ikke blot samarbejder i det forskellige dagligdags kirkelige Arbejde og Menighedsplejen, men med hvem han kunde optage et Samarbejde om alt, hvad der angaar det kristelige Liv indenfor den Menighed, han er sat til at virke i. Naar det derfor viser sig — og det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) har jo endogsaa været saa heldig eller uheldig, hvad man nu skal sige, at træffe mange af den Slags Præster — at der findes Præster, som mere betragte Menighedsraadene som en Hjem søgelse, der er kommen over dem, og naar en bestemt Præst forleden skrev, at Vedtagelsen af Menighedsraadsloven var en ualmindelig stor politisk Dumhed — ja, det var for øvrigt dette høje Ting, der havde begaaet denne Dumhed — saa forstaar jeg ikke denne Tale og vedkender mig, at den er mig helt ufattelig, navnlig naar den kommer fra Præster. Jeg forstod den nu heller ikke, den fremkom i sidste Møde fra det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby), der jo stærkt beklagede, at Menighedsraadene overhovedet var blevne til andet end blot Valgmænd til det kirkelige Udvalg. Dette ærede Medlem protesterede mod det Udtryk, at Kirken gennem Menighedsraadene havde faaet Mund og Mæle. Det kan det ærede Medlem naturligvis meget godt have fuld personlig Ret til at bestride, og ingen vil kunne bevise det ærede Medlem, at det alligevel er saa. Men naar det ærede Medlem saa samtidig siger, at gennem et

Kirkeraad, som det er foreslaaet af det kirkelige Udvalg, vil Kirken faa Mund og Mæle, saa er man jo her stillet paa akkurat samme Vis, naar nogen protesterer derimod. Det ærede Medlem vil jo lige saa lidt kunne bevise, at han har Ret, og det er jo bekendt nok, at der er mange, ogsaa en hel Del Præster, der ingenlunde kunne se eller ville erkende, at gennem en Flertalsafgørelse truffen indenfor en Kreds som det foreslaaede Kirkeraad, en Kreds bestaaende af 4 Biskopper, 2 Professorer, 26 Mænd, valgte af 270 Lægfolk og 140 Præster — jeg tror, at Forholdet omtrent er saaledes — har Kirken faaet Mund og Mæle og udtrykt sin Villie. Derfor, naar man ikke vil anerkende, at Kirken har faaet Mund og Mæle, saa er det noget, man kan forstaa, men derfra er der langt til dette, at man ganske miskender Menighedsraadene, ønsker dem bort, og ønsker, at de ikke havde haft andet at bestille end vælge Medlemmer til det kirkelige Udvalg, og at de dermed havde ophørt med deres Virksomhed. Dette Standpunkt er mig uforstaaeligt, og ikke mindst, naar det er Præster, der udtale det. Men samtidig maa jeg erkende, at det er et Standpunkt, der ikke kan diskuteres, hvor hver kan have sin Mening, og den ene ikke kan overbevise den anden. Men sikkert vil man dog kunne gaa ud fra, at de allerfleste Præster ville se med ganske andre Øjne paa det her etablerede Samarbejde mellem Præst og Menighed end f. Eks. de Præster, med hvilke det ærede 1ste Medlem for 9. Kreds (la Cour) har talt.

Menighedsraadens Virksomhed kan altsaa ingenlunde siges at have en vis Tidsgrænse, hvorefter man maatte antage, at de vilde kunne være færdige med deres Arbejde, saaledes at dette kunde sluttes. Absolut ikke! Ganske anderledes derimod er det med det kirkelige Udvalg og det Arbejde, der blev anvist det. Det blev nedsat for at udføre en bestemt Gerning. Det er som de andre Kommissioner, der ved Lejlighed nedsættes af Rigsdagen for at udføre et bestemt foreskrevet Arbejde, et Forarbejde for Rigsdagens videre Behandling af Sagen. Loven om det kirkelige Udvalg fastsætter som dette Udvalgs Maal og Gerning at afgive Betænkning over og gøre Forslag om de Bestemmelser, som man anser for nødvendige til Gennemførelse af den i Grundloven foreskrevne Ordning af Kirkens Forfatning og hvad dermed staar i Forbindelse, derunder ogsaa Ordningen af Præstevalg og Retsplejen